

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 281-57-04, факс (044) 253-63-02
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Київ

«22» січня 2024 року

Слідчий в ОВС 1-го відділу слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області старший лейтенант юстиції Гримак Андрій Олександрович, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження № 22023101110000707 внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань від 11.09.2023, за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, у зв'язку з наявністю підстав для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Гончаренко Олексію Андрійовичу, який народився 20.02.1997, місце народження: Україна, Запорізька область, Бердянський район, с. Новопетрівка, громадянину України, зареєстрованому та проживаючому за адресою: Запорізька область, Бердянський район, с. Новопетрівка, вул. П'ятигорська, буд. 36

про підозру:

у колабораційній діяльності, а саме у добровільній участі громадянина України в незаконних збройних та воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території та в збройних формуваннях держави-агресора, тобто у кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Гончаренко Олексій Андрійович

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49

країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету

від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої

держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно

розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підіривної діяльності проти України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході

держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Філатову С.О.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон РФ № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта РФ.

На далі, продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади РФ,

правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку РФ.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку РФ на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку РФ внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року Указом Президента України Зеленського В.О. №64/2022 введено в Україні воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року, який триває до цього часу.

Відповідно до п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Херсонської областей.

Досудовим розслідування встановлено, що незаконним «указом» «главы Военно-гражданской администрации Запорожской области» Е.В. Балицкого от 16.02.2023 № 95-у «О формировании добровольного общества «Народное ополчение Запорожской области» прийнято незаконне відповідне рішення:

«Сформировать добровольное общество «Народное ополчение Запорожской области». Утвердить Положение о добровольном обществе «Народное ополчение Запорожской области». Формирование и координацию деятельности добровольного общества «Народное ополчение Запорожской области» возложить на Комитет обороны Военно-гражданской администрации Запорожской области. Министерству финансов Военно-гражданской администрации Запорожской области предусмотреть средства для обеспечения финансирования, организации и функционирования добровольного общества «Народное ополчение Запорожской области».

В ході здійснення досудового розслідування встановлено, що згідно положень так званого «Положение о добровольном обществе «Народное ополчение Запорожской области» визначено:

«Добровольное общество «Народное Ополчение Запорожской области» - добровольное формирование, создаваемое в целях обеспечения безопасности и территориальной целостности Запорожской области в составе Российской Федерации (далее – Народное ополчение). В условиях войны план действия отрядов

Народного ополчения согласовывается с планом действий органов военного управления регулярных войск.

В условиях войны отряды Народного ополчения руководствуются воинскими и боевыми уставами.

1.2. *Тактические действия* - организованные действия отрядов Народного ополчения при выполнении поставленных задач.

Основными тактическим действием Народного ополчения является оборона, как территории области в целом, так и оборона важных объектов.

Важные объекты - важные объекты, обеспечивающие жизнедеятельность населения, функционирование транспорта, коммуникаций и связи; объекты энергетики; объекты, представляющие повышенную опасность для жизни и здоровья людей и для окружающей среды.

Ополченец - гражданин Российской Федерации, добровольно вступивший в ряды Народного ополчения.

1.3. Быть членом Народного ополчения, отрядов, сформированных Военно-гражданской администрацией Запорожской области, могут совершеннолетние граждане Российской Федерации, а также граждане Российской Федерации, негодные к военной службе или к территориальной обороне по состоянию здоровья, но не имеющих препятствий к применению оружия и лица без гражданства, постоянно проживавшие на территории Запорожской области или ранее постоянно проживавшие на указанной территории и выехавшие из Запорожской области в Российскую Федерацию, в том числе через территории третьих государств, при условии принесения Присяги гражданина Российской Федерации.

Лица, изъявившие желание вступить в ряды Народного ополчения, обращаются: в организации, формирующие отряды Народного ополчения, - к руководителям этих организаций либо к лицам, ими уполномоченными; по месту жительства или месту пребывания - в штабы территориальной обороны районов.

1.4. Граждане, участвующие в деятельности Народного ополчения имеют статус - Ополченец (член Народного ополчения).

1.5. Сведения о гражданах, участвующих в деятельности Народного ополчения, формируются в отдельные списки, а их данные вносятся в личные дела ополченца, ведение и хранение которых осуществляются в порядке, установленном Комитетом обороны Военно-гражданской администрацией Запорожской области.

1.6. Правовой основой деятельности Народного ополчения является настоящее Положение и иные нормативные правовые акты Запорожской области и Российской Федерации в сфере обороны.

1.7. Лица, изъявившие желание стать членом Народного ополчения Запорожской области выполняют задачи в Народном ополчении без отрыва от основного места трудоустройства, до поступления команды на сбор.

1.8. Координация деятельности Народного ополчения осуществляется руководителем штаба территориальной обороны Запорожской области через Комитет обороны Военно-гражданской администрации, а также штабы районов территориальной обороны муниципальных образований.

Непосредственное управление ополченцами осуществляют командиры отрядов Народного ополчения.

1.9. В случае угрозы территориальной целостности Запорожской области, из списков ополченцев формируются структурные боевые отряды Народного ополчения, которым выдается оружие и боеприпасы (пункт 2).

Для организации обороны отрядам Народного ополчения заблаговременно определяются объекты обороны и участки обороны по муниципальным образованиям.

Згідно пунктів 1.10.-1.12 так званого «Положение о добровольном обществе» Их «Народное ополчение Запорожской области» встановлено, що до основних завдань так званого «Народного ополчения» відноситься:

«Отряды Народного ополчения создаются для решения задач в местах, не предусматривающих действий регулярных войск и войск территориальной обороны, на основе имеющихся ресурсов и человеческих возможностей соответствующих муниципальных образований.

При необходимости на Народное ополчение возлагаются следующие задачи:

охраны (охрана и оборона) объектов, обеспечивающих жизнедеятельность населения, функционирование транспорта, коммуникаций и связи, объектов энергетики, объектов, представляющих повышенную опасность для жизни и здоровья людей и для окружающей природной среды на территории Запорожской области;

участие в мероприятиях по охране общественного порядка;

ведения информационной разведки, в целях выявления подозрительных лиц и их противоправных действий;

противодействия деятельности диверсионно-разведывательных формирований иностранных государств и незаконных вооруженных формирований;

защиты государственной собственности от мародерства и других противоправных посягательств;

блокировки противника, который ворвался в населенный пункт, прекращение его «распространения» и уничтожение методами контрпартизанской борьбы до прибытия регулярных войск;

защиты территориальной целостности Запорожской области и входящих в его состав муниципальных образований.

1.11. Порядок применения Народного ополчения:

1.11.1. В период отсутствия угрозы целостности территорий Запорожской области, ополченцы выполняют обязанности по основному месту трудоустройства.

1.11.2. В период угрозы целостности территорий Запорожской области отрядам Народного ополчения, уточняются задачи руководителем штаба территориальной обороны Запорожской области, о чем вносятся отметки в протокол заседания штаба.

1.12. Комитету обороны Запорожской области:

назначить должностных лиц штабов Народного ополчения;

координировать деятельность органов исполнительной власти Запорожской области, а также органов местного самоуправления, которые привлекаются к формированию Народного ополчения;

через штабы Народного ополчения районов осуществлять руководство формированием Народного ополчения;

определить задачи по формированию подразделений Народного ополчения Главам муниципальных образований;

осуществлять контроль за формированием и работой штабов Народного ополчения Запорожской области;

определить сигнал на сбор отрядов Народного ополчения, а также места выдачи стрелкового оружия и боеприпасов по районам территориальной обороны.»

Водночас, досудовим розслідуванням встановлено, що пунктами 2.1.-2.3. так званого «Положение о добровольном обществе «Народное ополчение Запорожской области» визначено структуру незаконного «Народного ополчения Запорожской области»:

«2.1. Народное ополчение состоит из органов управления и отрядов.

2.2. В целях обеспечения непосредственного руководства созданием Народного ополчения создается управление Народного ополчения (Комитет обороны Запорожской области) и отряды Народного ополчения районов территориальной обороны Запорожской области.

2.1. В целях выполнения задач возложенных на Народное ополчение формируются четыре отряда Народного ополчения области, численностью до 600 человек в каждом районе территориальной обороны.

2.2. Территориальное структурирование Народного ополчения определяет взаимосвязь отрядов Народного ополчения с административным делением области.

Границы районов территориальной обороны:

Мелитопольский район территориальной обороны в границах: городской округ Мелитополь, Мелитопольский муниципальный район Запорожской области.

Формируется: один отряд численностью до 600 человек;

Васильевский район территориальной обороны в границах: городской округ Васильевка, городской округ Днепрорудное, городской округ Каменка-Днепровская, Васильевский муниципальный район Запорожской области.

Формируется: один отряд численностью до 600 человек;

Бердянский район территориальной обороны в границах: городской округ Бердянск, городской округ Приморск, Бердянский муниципальный район Запорожской области.

Формируется: один отряд численностью до 600 человек;

Пологовский район территориальной обороны: в границах городской округ Пологи, городской округ Молочанск, городской округ Токмак, Пологовский муниципальный район Запорожской области.

Формируется: один отряд численностью до 600 человек.

2.3. Назначение на должности граждан добровольно изъявивших желание участвовать в деятельности Народного ополчения проводится Комитетом обороны Военно-гражданской администрации по структуре мотострелковых подразделений Министерства Обороны Российской Федерации:

командир отряда Народного ополчения (руководитель народного ополчения района территориальной обороны);

штабы отрядов Народного ополчения в каждом районе территориальной обороны (в составе: начальник штаба; заместители командира отряда: - по вооружению, - по воспитательной работе, - по тылу, начальник разведки отряда);

Структурная схема отряда Народного ополчения:

3-4 роты Народного ополчения до 150 человек в каждой, под руководством

командира батальона;

в каждой роте по 3-4 взвода до 40 человек в каждом;

в каждом взводе 3-4 отделения по 7-10 человек в каждом.

На должности командиров подразделений от командира взвода и выше назначаются офицеры, находящиеся в запасе или отставке, либо наиболее подготовленные сержанты запаса.»

Згідно з ст. 9 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

Так, за нестановлених досудовим розслідуванням обставин та часу, але не пізніше липня 2023 року громадянин України Гончаренко Олексій Андрійович, 20.02.1997 р.н., незважаючи на зобов'язання по неухильному додержанню Конституції та законів України, діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів Російської Федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України з метою підтримки держави-агресора її окупаційної адміністрації на тимчасово окупованих територіях України та збройних формувань Російської Федерації та завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, став на шлях вчинення злочину проти основ національної безпеки – колабораційної діяльності, а саме добровільної участі громадянина України в незаконних збройних та воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території та в збройних формуваннях держави-агресора.

Так, у вказаний період громадянин України Гончаренко О.А., 20.02.1997 р.н., добровільно вступив до лав т.зв. «Народного ополчення по Запорожской области», склавши «торжественную клятву Народного ополчения Запорожской области» та призначений на посаду «командира народного ополчения м. Бердянськ (позивний «Зима»)».

В ході здійснення досудового розслідування встановлено, що на опублікованому відеозаписі (20 липня 2023 року під назвою «В Бердянске приняли присягу бойцы народного ополчения Запорожской области») російським засобом масової інформації «ZOV БЕРДЯНСК» (в мережі «Інтернет» <https://berdyansk-news.ru/society/2023/07/20/19112.html>) громадянин України Гончаренко О.А., 20.02.1997 р.н., зазначає наступне: «отряд в городе Бердянск народного ополчения уже в полной боевой готовности и с завтрашнего дня готовы выходить в патруль, собственно это является наша основная задача, патруль, охрана общественного порядка, содействие правоохранительным органам, задержание, конвоирование, вместе с этим мы будем также своих ополченцев профессионально обучать медицине, ведении тактики боя, рукопашный бой, физическая подготовка и тому

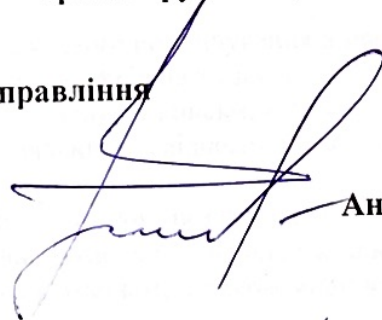
подобное»; «ребята мотивированы, идут активно, некоторые даже с инвалидностью, но очень полны духа боевого, мы в них верим, даем всем возможность»; «победа за нами, слава России».

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше липня 2023 року по теперішній час громадянин України Гончаренко О.А., 20.02.1997 р.н., продовжує добровільно обіймати посаду так званого «командира народного ополчення м. Бердянськ» (позивний «Зима») в т.зв. «Народном ополчении по Запорозької області» виконуючи обов'язки та функції (завдання) покладені на нього так званими «Положенням о добровольном обществе «Народное ополчение Запорозької області».

Також, в ході здійснення досудового розслідування встановлено, що за час перебування на вищезазначеній незаконній посаді громадянин України Гончаренко О.А., 20.02.1997 р.н., виконуючі функції та завдання незаконно створеного збройного та воєнізованого формування так званого «Народного ополчення Запорозької області» створеного на тимчасово окупованій території Запорізької області, здійснює пропагандистські акції на підтримку окупаційної адміністрації РФ, зокрема через мережу Інтернет щодо формування думки серед населення і світової спільноти як про законність власних дій, так і про легітимність створення та діяльності незаконно створеного «Народного ополчення Запорозької області».

Таким чином, Гончаренко Олексій Андрійович, підозрюється у колабораційній діяльності, а саме у добровільній участі громадянина України в незаконних збройних та воєнізованих формуваннях, створених на тимчасово окупованій території та у збройних формуваннях держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Слідчий в ОВС 1-го відділу слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
старший лейтенант юстиції

Андрій ГРИМАК

«ПОГОДЖЕНО»:

Прокурор у кримінальному
провадженні – прокурор відділу нагляду
за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Київської міської прокуратури
«02» січня 2024 року

Бажена АНПЛОГОВА

Про підозру мені повідомлено та письмове повідомлення про підозру
від « » _____ 2024 року отримав о « » год. « » хв. « » _____ 2024

Одночасно підозрюваній Гончаренко Олексію Андрійовичу роз'яснено, що відповідно до статті 42 Кримінального процесуального кодексу України вона як підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваній вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний

/ _____ / _____

«__» _____ 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний

/ _____ / _____

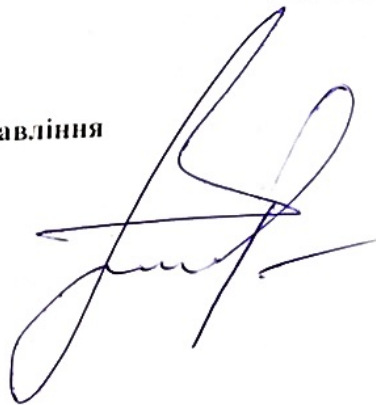
«__» _____ 2024 року

Захисник

/ _____ / _____

«__» _____ 2024 року

*Повідомлення та пам'ятку вручив, права
підозрюваного оголосив та роз'яснив:*
Слідчий в ОВС 1-го відділу слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
старший лейтенант юстиції

Андрій ГРИМАК